

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CHRISTINA SKYE

*Juhuslikult
pruudiks*

Teine raamat

Christina Skye
The Accidental Bride
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Roberta Helmer
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01284915
ISBN 978-9949-25-662-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud
www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Loodan, et ühined minuga sel uuel teekonnal.

Seekord viiakse meid udustesse abajatesse. Ühe erilise linnakese ja eriliste inimeste juurde. Suvesaare vaikesel tänavatel peetakse lugu sügavast sõprusest, kuid veelgi enam armastatakse seal head lõnga.

Vanad sõbrad kistakse üksteise järel tagasi Oregoni sopistunud rannikule. Järgemööda purunevad unistused, nende asemele tekkivad uued. Aastaaegade vaheldudes seisavad sõbrad silmitsi saladuste ja reetmisega, aga ka armastuse tervendava toimega.

Palun, ühine minuga koduteel.

Kõige soojemate soovidega

Christina

Suur tänu kõikidele mu kudumisklubi sõpradele heade mustrite, rõõmsa tuju ja inspiratsiooni eest.

Tänan teid, Celia ja Caroline – maailmaklassi kudujad ja sõbrad. Kiududerikkad päevad on parimad!

Suur tänu Peggyle ja Victorialle. Olete parimad. Teieta poleks ma suutnud trükkida sõna „Lõpp“!

Südamlik tänu Phyllisele Barnesist & Noble'ist Goodyeari linnas Arizonas. Sa oled super! Nagu ikka, oled sa raamatumüüjate kuninganna!

Ja lõpuks minu südamlikud tänusõnad Debbie Macomberile, suurepärasele kirjanikule, imelisele sõbrale. Tänan sind lahkuse ja naeru eest. Ja tänan selle imeliselt nutika pulmapuändi eest!

Eellugu

See oli üks kaunis pulm.

Peig jäi haigeks. Pruut magas sisse. Isameheks oli koer.

Ja päev oli alles vaevu alanud.

Ärevil pruut piilus rahvast täis kabeli tagumisest uksest välja ja nägi, kuidas üha rohkem inimesi end pinkide vahele pressis. Viimasel nädalal oli kõik nii kiiresti juhtunud. Raske oli ette kujutada, kui palju kõik oli muutunud.

Praegu aga soovis ta, et tseremoonia oleks läbi. Tä polnud harjunud jumestust kandma ega oma juustega mängima, kuid pulmakorraldaja oli tööd tõsiselt võtnud.

Jilly O'Hara oli oma peegelpilti nähes jahmunud – talle vaatas vastu pikk ja elegantne valges siidkleidis naine. Tema saledat pihta kaunistas kreemikas satiinsärp, rõhutades veelgi ta pikkust, üles seatud juustes aga sädeles satiinorhidee.

Ta tundis end vaevu ära. Ükski tema sõpradest poleks teda ära tundnud, see oli kindel.

Paarile uimerdajale juhatati kätte nende istekohad, taustaks rahutu kõhatamine. Kabeli tagumises otsas

seisev Jilly sõber Jonathan viipas vaevumärgatavalt käega ja naeratas, kui peigmees rahva ette seisma tuli. Tema lähedal istus suur pruun koer, valvas ja täiusliku enesevalitsusega, olles oma punase kaelarätiga tõukoerte elegantsuse kehastus.

Algas orelimuusika. Jilly hingas sügavalt sisse, samal ajal kui pulmamarsi helid kabeli täitsid.

Ta vaatas vahekäiku, arutledes, kuidas kõik pärast ta Wyomingist saabumist nii kiiresti oli juhtunud. Abielu oli küll viimane asi, mida ta soovinud oli. Vahekäigu lõpus märkas Jilly oma peigmeest, kes oli sale ja nägi kallist mustas ülikonnas ahvatlev välja.

„Kas oled valmis?“ Jonathan seisis naeratades ukse vahel.

„Nii valmis, kui üldse olla saan. Selgita mulle uuesti, miks ma seda teen,“ pomises naine.

Jonathan võttis ta oma käevangu. „Sinuga saab kõik korda. Muide, sa näed võrratu välja. Tõsiselt, ma poleks sind selle meigi ja koheva soenguga äragi tundnud.“

„Issake, tänan. Vist.“

Ruumist väljudes keskendus Jilly sellele, et ta pruudistilisti poolt tungivalt soovitatud kõrge kontsaga rihmikutes ninali ei lendaks.

Kõigi pilgud pöördusid nüüd tema poole. Muusika valjenes. Suur ruum näis hägustuvat, samal ajal kui Jilly rahulik ja mõtlikuna näiv peigmees talle altari juurest naeratas.

Esimene peatükk

Arizona

Üks kuu varem

Restoranikööök oli kui stseen kolmandast maailmasõjast. Pottides kees midagi, grillilt tõusis suitsu ja tosin hõivatud olemisega töölised üritasid möödumisel üksteist vältida. Siin oli rahvarohke, palav ja lärmakas – vaid sammu kaugusel kaosest.

Ja Jilly O'Hara poleks saanud õnnelikum olla.

Ta liikus palavas ja lärmakas ruumis ringi nagu koograaf, uurides probleeme ning jagades nõuandeid ja käsk. Ta oli alati restorani juhatamisest unistanud ja pärast aastatepikkust tööd oli tal lõpuks oma lapsuke käes.

Juba esimesest nädalast saatis Jilly restorani edu. Mõnikord ta vihkas seda, kui hästi restoranil läks. Töö sotsiaalne pool valmistas talle kõva peavalu ja klientide sussutamine oli kui õudusunenägu. Esimesel võimalusel sukeldus ta tagasi umbsesse kööki, kus sai oma võlulukunstiga tegelda.

Vaid siin tundis ta end tõeliselt elusana. Mustad laines juuksed pearätiga taha seatud, tegeles kõhn kokk suitutatud spargli risoto ja kahe roheline kastmega grillkartulite valmistamisega. Tema kõrval laual aurasid tortilja-supp ja grill-lõhe. Maitseid ahvatlesid ja lummasid, igast värvist õhkus energiat.

Järjekordne toit valmis, heitis Jilly puhta käteräti üle õla ja alustas järgmise tellimuse täitmise. Talle jäi silma üks köögimeeskonna liige. Mees valas naeratades kohvi ja libistas tassi üle laua tema poole.

„Kofeiinipaus. Pealegi oled sa täna joonud vaid kolm tassit,“ sõnas mees, olles Jilly pahest teadlik.

„Elupäästja.“ Jilly rüüpas pika sõõmu, nautides kofeiini.

Neil oli täna hullumeelselt palju kliente, kuid see oli tavapärane. Köögiukse vahel oli administraator, kes väljendas oma heameelt suure rahvahulga üle, tõstes põialt, seejärel kadus ta ära, et saabuvate klientidega tegelda.

Laupäevaõhtune tamp oli kui põrgu eeskoda, kuid Jilly oli sellega harjunud. Ta elas kaoseenergiast. Isegi vabadel päevadel käis ta uusi restorane vaatamas või mõnd sõpra köögipoleel aitamas, töötades lausa maniakaalse innuga. Ja miks mitte? Ta ju armastas söögitegemist.

Ta ei võtnud puhkust, aja mahavõtmine on nannipunnidele.

Jilly jõi kohvitassi tühjaks ja uuris järgmisi tellimusi. Tõmmates pajakindad kätte, kummardus ta, et ahjust baklažaanipitsa välja võtta. Ta oli just kindad käest võtnud, kui tundis valu.

Ta vaatas pimestunult lakke, ahmides õhku.

Mitte keegi ei märganud tööhoos tema värisemist ja katkendlikku hingamist. Keegi ei tulnud appi, kui ta kummardus, et lauast kinni haarata.

Jilly vaatas oma valgeid käsi. Ei mingit sõrmust. Ei mingit abikaasat. Ei mingeid lapsi. Vaid kuhjaga võlgasid kokanduskooliaastatest.

Ta tundis uut valuhooгу. Ta ägises, klammerdudes pika graniitlaua külge.

Suure, 8-kohalise pliidi peal kees pott üle. Vaht näis just kui aegluubis tõusvat. See lahvatas mullitades ja kihisedes üle ääre põleti terasest harudele.

Põletus.

Põletav.

Kõri ja rind tules, hirm nagu vasaraga tagumas, tõmbus Jilly aeglaselt kõssi ja oigas.

Ta jalad ütlesid üles. Katkendliku karjega kukkus ta otseti külmale kiviplaatidest põrandale.

Teine peatükk

Kiirabiarst rääkis midagi, kuid Jilly ei saanud sellest aru. Mehe huuled liikusid, kuid häält polnud.

Jilly kissitas silmi ja üritas keskenduda.

„Veel analüüse. Kuid usume, et asi oli teie südames.“

Kuidas, palun? Jilly mõtted hakkasid pöörase kiirusega liikuma. Süda? Mis tema südamega on?

Väike valge tuba oli täis vilkuvate tuledega masinaid. Ta oli kõõgis kokku kukkunud. Seda ta mäletas.

Siis oli midagi kiirabiga...

Jilly sulges oma silmad, tundes peapööritust. Rinnus oli valu. Olgu, iiveldus. Väga tugev iiveldus.

Mis toimub? Ta on ju kõigest 27-aastane. Suitsu oli ta teinud ehk kolm korda elus. Korra siis, kui üks linna paha poiss veenis teda vana postimaja taga Marlboro suitsu jagama. Ühe korra pärast noorteballi, kus ta kavalerita tülpinult pinkidel istus. Ja viimane kord siis, kui tähistas Arizona kokanduskooli saamist.

Kuus paganama aastat tagasi.

Nii et kuidas sai miski tema südamega valesti olla?

„Sümptomid on kindlad... Vajame veel EKG, angio-

grammi täpsemaid tulemusi. Rohkem analüüse südame ensüümide kohta... Seniks jääte haiglasse.“

Haiglasse?

Jilly vahtis valgeid seinu, samal ajal kui karmid sõnad vihmana ta peale langesid.

Puhkus? Veel analüüse? Mitte mingil juhul. Tal polnud haige olemiseks aega. Tal olid restoran ja maksmist ootavad võlad.

Jilly vaatas oma valgele voodile välja sirutatud käsi. Need olid tublid käed. Head lihased. Ta võis käsitsi šokolaadivahtu kloppida peaaegu niisama kiiresti nagu mikser. Ta võis valge šokolaadikoogi peale keerata kaunistuseks täiuslikke lillekesi ja hakkida tomati niisama peeneks nagu mõni masin.

Ja Jilly armastas seda tööd. Iga köögis veedetud minut oli nauding.

Ent tema kätele oli kirjutatud ka teine lugu. Jilly nägi arme, mis olid tõistel õhtutel tekkinud. Ta oli nende üle uhkust tundnud, sest need olid kui märgid, mis näitasid kogemust.

Tema sõrmeküüned olid lühikesed. Alati puhtad ja lakkimata. Ta ei ehtinud end kunagi. Selline lihtne elu hoidis teda saleda ja kiirena, ta oli valmis püüdma elumerelaineid ja oma unistusi. Praegu oli tema unistuseks enne 35-aastaseks saamist mahetoiduimperium luua.

Jilly armistunud käed värisesid valust ja kaotusest. Mis tema unistustest nüüd saab? Ta kuulas masinate kahinat ja hoiatussositat.

Südamerabandus 27-aastaselt? Miks just tema?

Ta sulges oma silmad. Veel sõnu, mis temast mööda tuiskasid.

„Võimalik vääreng... MRI. Seejärel kateterisatsioon.“
Kõik halvad asjad.

Jilly mõistus hakkas tõrkuma ja andis siis alla, olles hirmust halvatud. Ta oli vaid korra varem sellist ülekoormust ja haavatavust tundnud. See juhtus aastaid tagasi, kui ta sai teada, et ema oli ta 2-kuusena pappkarbiga tule-tõrjejaama ette jätnud.

Kuid ta oli selle uudise üle elanud. Kui suurem valu oli möödas, oli Jilly pisarad pühkinud ja teadmised emast ühes oma lapsepõlvemälestustega kusagile ajusoppi lükanud. Ta oli need kindla veendumusega surunud kusagile tumedasse ja sügavasse auku enda sees, kus ta neist enam iial mõtlema ei pidanud.

Sest Jilly O'Haral polnud pisarateks, nõrkuseks ega oletusteks aega. Ta oli liiga hõivatud, et eluga edasi minna ja oma unistusi täita.

„Preili O'Hara, kas te kuulete mind? Me vajame teie nõusolekut kateterisatsiooni ja teiste analüüside tegemiseks. Dokumendid on siin.“

Jilly pilgutas silmi ja üritas keskenduda. „Ma... Ma olen väsinud. Vahest räägime sellest hiljem. Vabandust.“ Tema sõrmed tõmbusid krampi ja ta mõtles Carole, Grace'ile ja Oliviale. Üheskoos Oregoni rannikul Suvesaarel üles kasvanud, olid nad neljakesi lahutamatud. Nad olid aastaid üksteisega oma unistusi jaganud.

Nad olid vaielnud, üksteist nüginud ja toetanud.

Nende tugev ring oli lasknud Jillyl ka halvimad ajad üle elada.

Praegu aga vajas ta neid lausa meeleheitlikult.

* * *